

Arrest

nr. 70 393 van 22 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 15 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

(Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché V. NAAM, die verschijnt voor de verwerende partij.)

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. TYTGAT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine. U woonde in Ingoesjetië (Russische Federatie). U verklaarde problemen te hebben gehad omwille van uw vermeende banden met terroristen. Ter staving van uw asielaanvraag haalde u volgende feiten aan.

U werkte in Ingoesjetië bij een taxibedrijf. In de lente van 2009 werd u op een markt ondervraagd omdat er een nummerplaat van uw wagen ontbrak. U werd ondervraagd in verband met de moord op de dochter van de postbode. Achteraf bleek ze te zijn gedood door een militair. Op een nacht in 2009 ontstond er een vechtpartij tussen rebellen en soldaten in de Demtschenkostraat. In die straat, tegenover uw taxibedrijf, verbleven rebellen in een huis van een ver familielid van u. Toen u die nacht richting station reed, waren de wegen geblokkeerd. U stopte aan de kant van de soldaten en vroeg wie er aan het winnen was. Een OMON agent beval u weg te gaan. U kreeg al in maart 2009 opdrachten vanuit die woning en had dus rebellen vervoerd. Op 1 april 2009, enkele dagen na de schietpartij, werd u onderweg gestopt door gemaskerde mannen. Ze brachten u weg naar een onbekende plaats. U werd geslagen en ondervraagd over waar u de rebellen naartoe bracht. U werd een etmaal vastgehouden. Uiteindelijk kwamen drie mannen. Ze eisten dat u met hen zou meewerken en dwongen u documenten te ondertekenen. U had geen keuze en tekende papieren en heeft geen idee wat erop stond. Ze brachten u 's nachts naar een verlaten plek. Toevallige voorbijgangers brachten u naar huis. 's Ochtends werd u naar een tante gebracht, die u verzorgde. Uw ouders regelden een reispaspoort op uw naam om het land te kunnen verlaten. Op 22 juni 2009 werd er een aanslag gepleegd tegen de president van Ingoesjetië. U was toen niet thuis; u leefde op verschillende plaatsen ondergedoken. Naar aanleiding van de aanslag vielen Federalen bij u thuis binnen. Ze vroegen naar u. U besloot te vertrekken. Op 18 augustus 2009 reisde u per trein naar Moskou. U reisde in de coupé van de treinbegeleidster zonder tickets. Van Moskou reisde u per taxi naar Brest (Belarus). Van Brest reisde u naar België in drie verschillende wagens na elkaar. Op 24 augustus 2009 kwam u aan in België waar u de volgende dag, samen met uw zwangere vrouw, P. R. (...) (o.v. 6.478.861), asiel aanvroeg bij de Belgische asielinstanties. Sinds uw verblijf in België is uw vrouw bevallen van jullie eerste kind.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw problemen (opgepakt, ondervraagd, geslagen, huiszoeking) baseert op uw vermeende banden met terroristen. Echter, er dient te worden vastgesteld dat u uw relaas niet aannemelijk heeft weten te maken. Zo verklaarde u met betrekking tot uw aanhouding op 1 april 2009 niet eens te weten op welke dag van de week dit gebeurde. U wist niet of het een weekdag was of een dag in het weekend (CGVS, p. 5). Ook verklaarde u niet te weten op welk moment van de dag het was, u zei dat het misschien in de namiddag was. Daarbij wist u niet door wie u toen precies werd aangehouden – u wist enkel dat het Russen waren (CGVS, p. 7, 10-11), noch waar u precies werd vastgehouden. Zo verklaarde u dat u, zelfs na uw vrijlating, niet heeft uitgezocht waar u was vastgehouden (CGVS, p. 9). U verklaarde hierbij dat u niet officieel werd vastgehouden. Echter, u verklaarde wel dat u meerdere papieren heeft moeten ondertekenen (CGVS, p. 7 – 8). Daarbij weet u niet of u voor of na middernacht thuiskwam (CGVS, p. 11). Het feit dat u zo weinig details weet over elementaire zaken (door wie, wanneer, welke dag, waar) betreffende deze (laatste en enige ernstige) arrestatie, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent.

Daarbij verklaarde u niet te weten of u actueel iets concreets ten laste wordt gelegd. Zo verklaarde u dat in verband met de moordaanslag op de president, een zekere Said Buriatski de feiten heeft bekend.

Echter, u verklaarde niet te weten of de zaak daarmee is afgesloten of niet. Ook verklaarde u niet op de hoogte te zijn of u nu nog wordt gezocht in verband met de schietpartij van maart 2009 (CGVS, p. 13). U verklaarde dat u weliswaar telefonisch contact heeft gehad met uw thuisland, maar dat u het niet durfde te vragen omdat de telefoonlijnen worden afgeluisterd (CGVS, p. 13). Echter, er kan toch van u verwacht worden dat u moeite doet om informatie te vergaren over uw actuele situatie, eventueel via andere kanalen dan uitsluitend via de telefoon. U heeft echter niet geprobeerd om op een andere manier contact te zoeken (CGVS, p. 14). Dit gebrek aan interesse in uw zaak en totaal gebrek aan pogingen om informatie in te winnen over uw zaak ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Opmerkelijk is nog dat uw vrouw, die beweerde meermaals in het ziekenhuis te zijn opgenomen – op de momenten dat u concrete problemen kende (CGVS, vrouw, p. 4) – geen enkel begin van bewijs neerlegde betreffende deze ziekenhuisopnames. Het is, ten eerste, niet erg logisch dat uw vrouw dergelijke attesten betreffende haar aandoening (complicaties tijdens de zwangerschap) niet meenam terwijl ze zwanger reisde. Immers, indien er werkelijk problemen zouden zijn geweest met haar en/of de baby, kan toch verwacht worden dat ze hiervan attesten zou voorleggen teneinde haar leven en/of dat van de baby niet in gevaar te brengen. Ten tweede zet dit vraagtekens bij de beweerde onwetendheid van uw vrouw betreffende cruciale aspecten van uw asielrelaas. Immers, uw vrouw kan op geen enkele wijze aantonen dat ze werkelijk in het ziekenhuis lag (en daarom dus onwetend zou zijn) toen u problemen kende. Wat er ook van zij, dit gebrek aan bewijzen doet geen goed aan de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten slotte zijn uw verklaringen over uw beweerde reisroute niet aannemelijk. Zo verklaarde u van Moskou per taxi en onder eigen naam te zijn gereisd naar Brest (Belarus). Echter, het is niet logisch dat u onder eigen naam het land uit zou reizen terwijl u, naar eigen zeggen, werd gelinkt aan de rebellen en nota bene werd gezocht na een aanslag op de president van Ingoesjetië. Ook uw verklaringen betreffende uw verdere reis zijn niet aannemelijk. Zo verklaarde u vanuit Brest in drie verschillende wagens te zijn gereisd tot in België. U verklaarde dat u uw internationaal paspoort moest afgeven en niet meer heeft gezien. U verklaarde niet te weten of er een visum in stond (CGVS, p. 16). Echter, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier blijkt dat de grenscontroles om het Schengengebied in te reizen bijzonder streng zijn en dat iedereen persoonlijk wordt gecontroleerd, waarbij vragen over onder andere het reisdoel (dat op het visum staat) steeds mogelijk zijn. Het is niet aannemelijk dat u deze informatie niet zou hebben gekregen van de begeleider. Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Bovendien doet dit vermoeden dat u tracht om uw internationaal paspoort (met daarin de exacte reisdata, visa en reisdoel) moedwillig verborgen te houden voor de Belgische asielinstanties.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten hen van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. Ondanks een toename van het aantal incidenten, vallen in de marge van deze gerichte acties of bij het beperkt aantal willekeurige aanvallen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers. De Commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeeltot de conclusie gekomen dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag (intern paspoort van u en uw vrouw, uw rijbewijs, uw huwelijksakte) bevatten uitsluitend identiteitsgegevens waaraan hier niet getwijfeld wordt. Bijgevolg zijn deze documenten niet van dien aard dat ze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas kunnen herstellen.

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert aangaande de weigering van hoedanigheid als vluchteling een eerste middel aan.

2.1.1. In het eerste onderdeel van dit middel voert verzoeker de schending aan van het algemeen rechtsbeginsel van het recht op verdediging en het artikel 6, alinea 3, c) van het Europees Verdrag tot Bescherming van Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 (hierna: het EVRM).

Verzoeker voert aan dat de beslissing na het interview van verzoeker van 11 juli 2011 werd afgenomen zonder dat de stukken van zijn dossier aan hem werden medegedeeld en dit ondanks het schriftelijk verzoek van zijn advocaat van 17 februari 2011. Verzoeker verwijst dienaangaande naar het artikel 6, alinea 3, van het Europees verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens. Hij licht toe dat de advocaat van verzoeker zijn tussenkomst meldde per brief aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 17 februari 2011 met de uitdrukkelijke vraag hem een afschrift over te maken van alle stukken van het dossier teneinde hem toe te laten met kennis van zaken zijn cliënt bij te staan in de zaak. Verzoeker voert aan dat de commissaris-generaal hier enkel op reageerde door hem op de hoogte te brengen van de datum en plaats van het interview zonder mededeling van zijn dossier en aldus zo het recht op een eerlijk proces van verzoeker miskende.

In een tweede onderdeel voert verzoeker de schending aan van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur. Verzoeker verwijst naar de website van de commissaris-generaal waarin duidelijk zou staan vermeld dat een asielzoeker of zijn advocaat kan vragen om het asioldossier in te kijken. Verzoeker concludeert hieruit dat de verwerende partij haar eigen beleidslijnen niet volgt.

2.1.2. Wat betreft de aangevoerde schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat verzoeker niet specificeert welk beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht. Doch kan uit de uiteenzetting van verzoeker het algemeen rechtsbeginsel van het recht op verdediging worden afgeleid.

Dienaangaande dient er toch te worden opmerkt dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken. Ze zijn derhalve niet van toepassing op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de aangevoerde schending van het artikel 6 van het EVRM, wijst de Raad er op dat dit artikel niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (RvS 20 juni 2008, nr. 2923 van, RvS 9 juli 2008, nr. 3039).

De Raad verwijst volledigheidshalve naar de volgende passage van de nota van de verwerende partij dat luidt als volgt:

"(...) Verweerder antwoordt dat verzoekers argument dat hij geen kennis had van het administratief dossier vooraleer het gehoor op het Commissariaat-generaal plaatsvond, niet aanvaard kan worden. Het administratief dossier bestond op dat moment uit de volgende stukken: de bijlage 26, verzoekers inschrijving als asielaanvrager, een verklaring betreffende de woonstkeuze, een ontvangstbewijs van documenten, de toestemming van verzoeker om na te gaan of hij in andere landen van de Europese Unie reeds asiel heeft aangevraagd, een vragenlijst met informatie over zijn persoon en reisroute, alsook een vragenlijst van het Commissariaat-generaal. Het is op basis van deze gegevens dat het Commissariaat-generaal het gehoor heeft voorbereid. De bijlage 26 en de vragenlijst met informatie over zijn persoon en reisroute werden aan verzoeker voorgelezen en zijn beiden door hem ondertekend. Daarnaast werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een kopie van de ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal aan verzoeker overhandigd. Bijgevolg had verzoeker wel degelijk kennis van de gegevens die door het Commissariaat-generaal zouden worden gebruikt. Verweerder wijst er nog op

dat uit het gehoorverslag van het CGVS blijkt dat de raadsheer, Meester Tytgat, aanwezig was tijdens de interviews van verzoekende partij, doch dat Meester Tytgat aan het einde van het interview, geen opmerking heeft gemaakt aangaande het overmaken van bepaalde stukken van het administratieve dossier.(...)"

De Raad kan de commissaris-generaal volgen in haar argumentatie daar uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een kopie van zijn asielaanvraag heeft gekregen en de vragenlijst met informatie over zijn persoon en zijn reisroute aan hem werden voorgelezen en hij dus zeker kennis had van de stukken op basis waarvan de bestreden beslissing door de commissaris-generaal werd genomen. Zoals de commissaris-generaal verder terecht opmerkt kon verzoeker tevens zelf het dossier inkijken of gebruik maken van de administratieve procedure om kopieën van bepaalde stukken op te vragen ten einde met kennis van zaken het beroepsverzoekschrift op te stellen. Ongeacht het feit dat de commissaris-generaal geen gevolg had gegeven aan zijn verzoek voor een afschrift van zijn dossier voor het gehoor bij het Commissariaat-generaal heeft verzoeker hoe dan ook te allen tijde de kans gehad om zijn dossier in te kijken.

Verzoeker verwijst bovendien zelf naar zijn recht op inzage in het dossier doch blijkt uit zijn uiteenzetting dat verzoeker zowel tijdens als na het interview geen beroep heeft gedaan op deze mogelijkheid. De verzoekende partij bevestigt dit ter zitting. De Raad meent dat verzoeker voldoende mogelijkheden had om het dossier in te kijken en hij toont bovendien niet aan over welke essentiële stukken of elementen hij geen kennis had en op welke wijze dit invloed heeft gehad op de bestreden beslissing.

Het eerste middel is in zoverre ontvankelijk, niet gegrond.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen van de 48/3 en 48 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Verzoeker citeert de voormelde artikelen.

Verzoeker verwijst naar het feit dat er tijdens het interview bij de commissaris-generaal werd gewezen op het feit dat er kleine verschillen zijn tussen wat verzoeker verklaarde op het eerste interview en het relaas dat verzoeker heeft weergegeven later bij de commissaris-generaal.

Verzoeker voert dienaangaande aan dat ongeacht de vaststelling van de commissaris-generaal dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig overkomt dit nog niet betekent dat hij geen nood heeft aan rechtsbescherming. Hij voert aan dat het niet onaannemelijk is dat verzoeker bepaalde feiten niet spontaan heeft verteld. Hij beklemtoont dat hij sterk onder de indruk was van die feiten en de reis en benadrukt verder dat hij de feiten zo nauwkeurig mogelijk heeft weergegeven. Hij meent dan ook dat hij niet verantwoordelijk kan worden gesteld voor wat hij niet nauwkeurig heeft waargenomen of onthouden en hij geeft aan dat kwade trouw niet wordt vermoed. Verzoeker verwijst naar de aanbevelingen van het UNHCR aangaande de beoordeling van de geloofwaardigheid van een asielrelaas van verzoeker.

Verzoeker argumenteert dan ook dat het feit dat hij zijn belagers niet kon identificeren dit niets ontnaemt aan de realiteit van zijn lijdensweg. Hij herhaalt dat het hier wel degelijk gaat om vrees voor belaging na een effectieve vrijheidsberoving zodat hij vreest dat hij ingeval van terugkeer opnieuw gelijkaardige feiten zou ondergaan. Hij argumenteert dat mensen die in hun land van herkomst niet effectief vervolgd zijn, maar een duidelijk en waarachtige angst hebben voor wat hen zou kunnen overkomen in geval van terugkeer, eveneens als vluchteling kunnen worden erkend. Verzoeker concludeert dan ook dat hij voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in het artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. Aangaande de weigering van subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker in een derde middel de schending aan van de artikelen 48/2 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst enerzijds naar het feit dat er in de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk heeft gemaakt en dat er anderzijds niet wordt betwist dat het aantal incidenten in zijn land van herkomst toenemen.

Verzoeker beroept zich tevens op hetzelfde asielrelaas zoals hierboven weergegeven in het kader van de aangevoerde schending van het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij benadrukt nogmaals dat indien hij terugkeren naar Ingoesjetië hij zich in een situatie zou bevinden van willekeurige onmenselijke

en vernederende behandeling aangezien hij aldaar herhaaldelijk werd bedreigd en hij er niet kan rekenen op de bescherming van de plaatselijke autoriteiten. Verder stelt verzoeker dat een dergelijk situatie van willekeurige onmenselijke en vernederend behandeling, die bedreigend is voor de bevolking van een land of een regio voldoende kan zijn om tot de subsidiaire bescherming te kunnen besluiten.

Verzoeker concludeert dan ook dat dit tot gevolg heeft dat aan alle voorwaarden voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet is voldaan.

Verzoeker vraagt de Raad dan ook om de bestreden beslissing te hervormen en aldus verzoeker de hoedanigheid van vluchteling in de zin van het artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève toe te kennen. In subsidiaire orde vraagt hij dan ook om hem de subsidiaire bescherming te willen toekennen.

2.4. Gelet op de inhoudelijke overlapping van het tweede en het derde middel worden deze middelen samen behandeld.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal oordeelde dat de situatie in Ingoesjetië complex is en dat een individuele beoordeling nodig is wat betreft de nood aan internationale bescherming in het licht van de vluchtelingenconventie of in het kader van het artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

Verder motiveerde de commissaris-generaal dat verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk heeft gemaakt. Er werd vastgesteld dat verzoeker onaannemelijk weinig op de hoogte is aangaande de elementaire elementen van zijn asielrelaas en verzoeker niet weet of hij actueel iets concreet ten laste wordt gelegd en waarom hij geen poging heeft ondernomen om informatie in te winnen over zijn zaak. Ook werd er vastgesteld dat verzoeker geen enkel begin van bewijs kon neerleggen en tevens zijn vluchtroute niet aannemelijk kon maken.

Op basis van het geheel van motieven werd geoordeeld dat verzoeker niet als vluchteling erkend wordt in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en hem noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Waar verzoeker aanvoert dat ondanks de kleine verschillen die zijn vastgesteld tussen de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken en wat hij verklaarde bij de commissaris-generaal hij hoe dan ook nood heeft aan internationale bescherming, dient er op gewezen te worden dat verzoeker volledig voorbij gaat aan de bewijslast van een asielzoeker. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees

bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Verzoeker stelt in essentie niet akkoord te gaan met het oordeel van de commissaris-generaal en minimaliseert de vaststellingen op basis waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat het relaas van verzoeker niet geloofwaardig is, doch betwist deze niet.

Waar verzoeker er op wijst dat hij nogal onder de indruk was van de reis en hij dit aangeeft als verschoningsgrond dient de Raad er op te wijzen dat elk interview stress met zich meebrengt en dat de feiten van vervolging inderdaad tot stress kunnen leiden, maar verzoeker toont niet aan dat dit het hem niet mogelijk maakte op effectieve wijze deel te nemen aan zijn interview. Dit blijkt ook niet uit het gehoorverslag. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. Van verzoeker kan dan ook worden verwacht dat zij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van hun asielaanvraag, de feiten die de aanleiding waren voor hun vlucht op een geloofwaardige en coherente manier zouden kunnen weergeven aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van hun asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoekers aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en/of tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift een algemene uiteenzetting weer aangaande de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal doch gaat verzoeker niet in op de concrete motieven van de bestreden beslissing zodat zijn betoog op dit punt faalt. Het loutere feit dat verzoeker niet akkoord gaat met de bestreden beslissing is uiteraard niet afdoende om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan om zijn asielrelaas geloofwaardig te maken, noch brengt hij nu in zijn verzoekschrift concrete elementen aan om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

Verder wenst de Raad te benadrukken dat de bestreden beslissing geen vermoeden wekt van kwader trouw, maar louter vaststelt dat verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk heeft gemaakt. De commissaris-generaal steunt zijn beslissing op basis van vaststellingen die steun vinden in de stukken van het administratief dossier. De redenering van verzoeker dat ongeacht de vaststellingen van de commissaris-generaal hij toch nood heeft aan internationale rechtsbescherming kan niet gevolgd worden, aangezien logischerwijze enkel een geloofwaardig asielrelaas dient getoetst te worden aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet conform de Conventie van Genève.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Er is dus geen reden voorhanden om de bestreden beslissing te hervormen of te vernietigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS